

[Ministeren for særlige Anliggender.]

kunde blive sat paa Spil som Følge af enkelte Personers landsskadelige Virksomhed.

Det ærede Medlem omtalte derefter, idet han udtrykte sin ubetingede Mistillid til min Person, at disse Sager ikke kunde behandles uvildigt — saaledes maatte jeg forstaa det —, fordi han betragtede mig som Part i disse Sager. Jeg forstod ogsaa af en enkelt Bemærkning fra det ærede Medlem Hr. Lannung, hvem jeg i øvrigt takker for hans udmærkede Betragtninger og for de venlige Ord, han udtalte over for mig, at han gjorde det Synspunkt gældende, at man havde henlagt Sagerne til et Organ, der ikke var uvildigt. Jeg har meget svært ved at acceptere en saadan Paastand. Jeg maa hævde, at Ministeriet for særlige Anliggender ikke i nogen som helst Retning og med nogen som helst Berettigelse kan mistænkes for ikke at behandle det Embedsomraade, der er henlagt under det, med en Objektivitet og en Sikkerhed, som er i enhver Henseende forsvarlig. Det ærede Medlem Hr. Rytter mente, at Ministeriet havde svært ved at behandle disse Sager objektivt. Jeg vil nødig karakterisere den Fremstilling, som det ærede Medlem gav af en enkelt Sag, men een Ting er jeg i hvert Fald overbevist om, at objektiv var den ikke. Det drejer sig om den saakaldte Frederikssundsag, og jeg vil meget gerne gøre det høje Ting bekendt med de nærmere Omstændigheder i denne Sag, fordi det er mit Indtryk, at man af det ærede Medlem Hr. Rytters Fremstilling absolut ikke kunde faa noget som helst Indtryk af, hvad Sagen drejede sig om.

En Forvalter fra Frederikssundegnen var kommet i Uoverensstemmelse med sin Husbond om et tjenstligt Spørgsmaal. Det er muligt, at Husbonden havde Uret, det er ogsaa muligt, at Forvalteren havde Uret, men det er for saa vidt Sagen uvedkommende. Der skete derefter det, at Forvalteren, der fik udbetalt Løn til Fratrædelsesdagen — han blev bortvist af Tjenesten —, ønskede Løn i Overensstemmelse med sine Tjenestevilkår og henvendte sig til Formanden for den stedlige Forligskommission. Under sin indledende Samtale med Formanden for Forligskommissionen, en Samtale, der maa formodes at være foregaaet under ganske fredelige Forhold uden nogen Ophidselse, saaledes som det ærede Medlem vilde antyde, fremsatte denne Mand — han var 25—26 Aar, saa helt ung var han altsaa ikke — den Udtalelse, at han skulde nok vide at faa sine Penge, og hvis Husbonden ikke vilde rette for sig, kunde han blot henvende

sig paa Dagmarhus. Forligsmanden raadede ham til at være forsigtig med den Slags Udtalelser, navnlig naar der var andre til Stede, og spurgte, hvorfor han vilde gøre dette. Hertil svarede den unge Mand, at han var bekendt med, at Husbonden havde haft Politifolk boende illegalt, og saa udviklede der sig en Samtale, og det endte med, at Forligskommissionens Formand advarede den unge Mand meget stærkt mod at fremsætte den Slags Udtalelser. 3 Dage efter fandt det egentlige Møde Sted i Forligskommissionen, hvor der utvivlsomt skete en Provokation fra Husbondens Side, og der fremsatte da Forvalteren endnu en Gang i Forligskommissionens, Parternes, Vidernes Paahør en nøjagtig lignende Udtalelse, som maatte opfattes, og som efter de tilstedeværendes Mening maatte opfattes som en Trusel. Herom skete der Indberetning til kompetent Sted inden for Modstandsbevægelsen, og da Situationen yderligere paa det Tidspunkt paa det paagældende Sted i Horns Herred var ganske overordentlig farlig, blev der truffet den Bestemmelse, som man naturligvis altid vil kunne kritisere, at denne Mand, der maatte anses for farlig, burde fjernes, og hvis han ikke kunde fjernes paa anden Maade, maatte han likvideres.

Dette er Sagens Kendsgerninger. Fra Familiens Side blev der rejst Krav om Rehabilitering. Det ærede Medlem Hr. Rytter fremsatte en Række Udtalelser, som var Sagen ganske uvedkommende, nemlig om dens Behandling paa et tidligere Tidspunkt. Disse Udtalelser bygger endvidere udelukkende paa ensidige Oplysninger, Oplysninger, der stammer fra den dræbtes Søster. Det er muligt, at disse Oplysninger er rigtige, det er muligt, de er forkerte, det har imidlertid intet med Sagen at gøre. For Ministeriet har Opgaven været at undersøge de objektive Kendsgerninger og se, om der forelaa en saadan Fejltagelse, at der kunde være Tale om Rehabilitering. Jeg føler mig ganske overordentlig ilde berørt af, at det ærede Medlem Hr. Rytter her i dette høje Ting fandt Anledning til paa Grundlag af ensidige Oplysninger at rette et overordentlig ærerørigt Angreb paa et Medlem af det andet høje Ting. Jeg vilde have fundet det rigtigt, om dette Angreb — om det, der er udtalt, er rigtigt eller ej, ved jeg ikke — havde været foreholdt det paagældende Medlem af det andet høje Ting et Sted, hvor han kunde svare paa det.

Det ærede Medlem Hr. Rytter er bekendt med, at Ministeriet har maattet træffe den Afgørelse, at der ikke i denne Sag kunde være Tale om at rehabilitere